

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 11. ОКТОБАР 2020, ГОДИНА 22, БР. 5

НАЈВАЖНИЈЕ ИСКУСТВО КОЈЕ ЧОВЕК МОЖЕ ДА СТЕКНЕ

...Свако мора да схвати: оно што тражимо у Цркви и оно што Она може да нам пружи јесу ЛИЧНИ ОДНОСИ СА ХРИСТОМ. Веома је важно знати да смо, улазећи у Цркву, призвани да успоставимо односе не са учењем Цркве, већ са конкретном Личношћу. Да бисмо имали личне односе са Исусом Христом, живом Личношћу, Која постоји и са Којом човек може и треба да има односе љубави. Треба заволети ту Личност. То је веома важно. У прошлости, у нашој црквеној средини су постојали проблеми. Прошли смо кроз неколико криза: богословску, духовну и пастирску, а природна последица свега тога био је одлазак људи из Цркве. ... Под утицајем Запада, трудили смо се да утврдимо Цркву на лажном темељу, на лажним стварима, био то разум, наука, философија или друштвена делатност. Покушавали смо да докажемо да Бог постоји помоћу рационалних аргумената, да је Јеванђеље најбоље учење на свету јер говори о љубави, правди, једнакости, итд. Наравно, оно и говори о свему томе. Међутим, човек може да пита: “Зар је Христос дошао да би нам рекао да треба да будемо праведни, социјално активни, слободни и демократски људи?” “Па, добро”, рећи ће он, “све то постоји у Јеванђељу. Али, зашто треба да радимо оно што не можемо да разумемо? Зашто се молити, на пример? Зашто ићи на службе, постити, посећивати храмове? Зашто нас каде, зашто причешћују све једном кашичицом, из једне Чаше?” Све то људски разум не може да прихвати као нешто што се подразумева.

Људи који су постављали таква питања били су у праву јер се оно што су сазнавали у Цркви заснивало само на разуму. И данас слушамо како неки говоре да је Христос био учитељ, демократа, револуционар... и шта све није био! Оно што је човеку блиско, то и приписује Христу - свако оно што воли! Наравно, свему томе су се научили у Цркви, у недељним школама, које пропагирају искључиво социјалне и моралне основе живота. Нпр. децу су учили да постоје морална и неморална дела, да треба чинити добро итд, али све се то, као и много шта друго, предаје као идеје, које немају везе са Христовом Личношћу. Испоставило се (старији памте то) да су се деца, напунивши 16 година, удаљавала од Цркве. Сва деца у узрасту од 12 година долазила су у храм, давали су им иконицу, некакву конфету - тада није било базена и сличног где би могли да проведу време. То је била ретка могућност да се деца занимају

нечим ван школе. Затим су деца одрасла, и у старијим разредима су сви отпали. Зашто? Зато што су дошли у узраст полног сазревања и сусрели се са изазовима, искушењима, другачијим искуством, насупрот кога су идеје, предаване у недељној школи, биле немоћне. Те идеје нису могле никако да опстану. Отпадање деце од Цркве, без изузетка, била је свеопшта појава. Предузимали су се неки покушаји да се томе одупре, али ипак су сви храмови били празни. И, без обзира на године формирања недељних школа, дечијих кампова и слично, дошло се до тога да у цркви није било људи, није било свештеника, јер људи, посебно млади, нису имали везе са Црквом. Цркву су представљали, са једне стране, као идеологију, а са друге, као земаљску установу. Црквена јерархија је имала световни карактер, бавећи се више социјалним него духовним питањима. За обичне људе, све се свело на просту обредност: крштења, венчања, сахране.

Данас, млади човек не тражи логичке доказе, већ ЖИВО ИСКУСТВО. Да ли постоји такво искуство у Цркви? Ако постоји, онда човек, живећи њиме, зна КАКО ДА ЖИВИ СА БОГОМ. Доказ је да млади људи врло радо учествују у Тајнама, навикавају се да се исповедају, често се причешћују, моле се, иду на службе, поштују иконе, светиње, читају Житија Светих и светоотачка дела. Све се то врши на све лепши и правилнији начин. Они су нашли оно што су тражили. Веома је утицало на мене када сам видео - и сада видим - да млади људи, нашавши се ван храма, узимају светоотачке књиге, читају их и разумеју. У исто време, срце ми се кида када видим “религиозне” људе, који читају књиге Светих отаца и ништа не разумеју. Када почињу да говоре оно што су читали код Отаца, хватам се за главу. Нема веће злоупотребе Речи Божије од тога. Доказ томе је трагедија тих година, која се одразила у свим сферама црквеног живота. ...

Опстаће само оно што исходи од истинског живота Цркве, Њеног искуства. САМО ИСКУСТВО МОЖЕ ДА ПОСТАНЕ ЧВРСТИ ТЕМЕЉ. Ништа друго. Наша епоха је то доказала. Како? Када видимо људе који се предају световном животу и “не схватају ни речи”, а затим се одједном, дотакавши се Цркве, потпуно мењају. А, имали су такав начин мишљења и дела да се чинило да су далеко од доласка у Цркву. Видео сам бесконечно мноштво таквих обраћења, како на Кипру, тако и на Светој гори. И, питаш се: како је човек, који је раније имао такав начин мишљења и живота, успео тако да се измени - сада чита, моли се, подвизава се, пости, осећа се пријатно? Предивно је што Православна црква пружа младом човеку то осећање. Говорим о уравнотеженим, не о искомплексираним људима који се боје других.

Ето, празнујемо Пренос моштију Светог великомученика Георгија. То значи да су отворили његов гроб, узели мошти и поставили их у храм, ради поклоњења и освећења верних. Зашто Црква обележава овај догађај? Он је веома важан јер само Православна црква говори и учи о слави људског тела.

О томе да се човек не спасава само душом и да се Црква не бави само људским духом, већ спасава и обухвата целог човека. Свети апостол Павле говори да је тело храм Духа Светога. Црква указује дужну пажњу телима Светих, њиховим моштима, јер су и њихове душе и тела причасне божанским енергијама Светога Духа. Дакле, целокупна људска природа је освећена. Чак и после смрти, та Благодат пребива у њиховим моштима и чини чудеса. Црква је одувек исповедала то учење. У 14. веку, били су велики богословски спорови у Цркви. Свети Григорије Палама је подржавао то учење и тврдио да Црква нема никакве везе са философијом, јер је у том раздобљу почело убацивање западне теорије, која је тврдила да се човек спасава не по благодати Светога Духа, већ кроз интелектуални процес мишљења и прихватања Речи Божије. То и данас слушамо.

И данас, међу црквеним људима, неки сматрају да су разговори о чудима знак нездраве религиозности. Питаш се: а шта је, дакле, Христос, Који је чинио чуда - и Он је био религиозно болестан човек? Ако читамо Јеванђеље, видећемо да је препуно чуда, Божијих дела, Бога, Који је изгонио демоне, исцељивао слепе, васкрсавао мртве. И, говорио да ће и Његови ученици творити то исто: изгонити демоне, васкрсавати мртве и да им нико неће наудити. Све то и сада постоји у Цркви. Све је доказ да је Црква жива... Међутим, чуда су оно што изражава живо дејство Цркве и сведочи да Црква није учење, па нека је и најбоље на свету. ... Црква не говори ствари које не може да докаже. Она доказује, али не разумом, већ ИСКУСТВОМ.

Ето, идеш лекару који ти непрестано препишује лекове. Ти их узимаш, али се твоје здравље не побољшава. У неком тренутку, престајеш да идеш том лекару, још му и кажеш да му две године долазиш, пијеш лекове, али се, на жалост, не осећаш боље. Треба мењати или лекара или лекове. Нико неће бити толико наиван да иде лекару који говори: "Ви сте заиста болесни, препишају вам лекове, али ћете се осетити боље тек када умрете! После смрти, ваше стање ће се побољшати!" Црква се пореди са таквим лекаром, када ти говори да треба да чуваш заповести Божије, да чиниш све што ти каже свештеник, а када умреш, бићеш у Рају. Хвала лепо! Такву глупост човек не може да прихватити! Нема таквих будала које ће целог живота испуњавати све те прописе, са наодом да буду у Рају после смрти. А, шта ако нема Раја? Шта ћемо тада? Зар није наиван човек који верује у нешто што не може да додирне? Не знам како ви, али ја никад не бих почео да следим такав начин живота и чекам смрт, само да бих видео да ли сам правилно живео 80 година или не. Па, шта је, дакле, Црква? ЦРКВА ЈЕ ЖИВОТ ИСКУСТВА, ИСКУСТВО ВЕЧНОГ ЖИВОТА, КОЈИ ПОЧИЊЕ У ОВОМ ЖИВОТУ И ПРЕЛАЗИ У ВЕЧНО ЦАРСТВО БОЖИЈЕ. Када служимо

Атеиста може бити човек само до своје смрти. После ће сви бити верујући. Али, изабрати то - шта ће бити после - треба сада, и то што је могуће пре.
Свети Јован Шангајски

Христос се не намеће.
Његова чуда су увек
ДОГАЂАЈИ СУСРЕТА.
О. Ненад Илић

У НЕДЕЉИ ПО ВОЗДВИЖЕЊУ ПРОСЛАВЉАМО:

- 11.(28) Преподобни Харитон Исповедник
- 12.(29) Преподобни Киријак Отшелник - Михољдан
- 13.(30) Свети свештеночученик Григорије; Свети Михаил Кијевски
- 14.(01) Покров Пресвете Богородице
- 15.(02) Св. свештеночученик Киријан; Преподобни Андреј
- 16.(03) Св. свештмуч. Дионисије Ареопagit; Св. Пајсије (Јањевац), Патријарх српски
- 17.(04) Свети Стефан и Јелена - Јелисавета (Штиљановић)

Свету Литургију, говоримо: "Тело Христово примите, Источника Бесмртнога окусите!" САДА, сада ми узимамо бесмртни Христов Живот, а не после смрти. ...

Када човек гледа на Цркву као на идеологију, он не може да разуме да се живот верних заснива на искуству. За њега је то безумље. За њега је Црква безумље. И Светитељи су за њега безумни јер су чинили апсурдне ствари. Ево, нпр. Свети Неофит Затворник. Када је имао 24 године, затворио се у пећину и живео у њој 60 година. Зар то није безумље? Како можеш логички да објасниш то што је учинио? Како ћеш објаснити логички оно што су урадили мученици, подвижници, отшелници, пустињаци? Никако.

Нашешћу вам пример из живота Светог Георгија. Он је претрпео изузетно много мучења. Био је млад човек. Војник. Принуђивали су га да се одрекне Христа. Није се одрекао. Мучили су га. Обукли су га у усијане гвоздене сандале са ексерима изнутра. Сандале су се црвенеле од крви. Привезали су га за коња и тако је морао да трчи за њим. Али, у Житију је речено да је трчао тако брзо да је чак и претекао коња. И, при том је говорио: "Трчи, Георгије, да примиш награду од Господа". Он је био испуњен таквом пламеном љубављу у срцу да није осећао како горе његове ноге. ... То је величина Цркве - када се силом љубави Божије савлађује људска природа и човек чини натприродне ствари, које људи који су ван Цркве не могу да схвате. Не прихватају. Сматрају немогућим, смешним, болесним, лажним. Међутим, У ЦРКВИ ТО ПОСТАЈЕ МОГУЋЕ ЈЕР ПОСТОЈИ ВЕРА - "супротност" разуму, која није теоретска и интелектуална, већ представља животно искуство - највеће искуство које човек може да стекне.
Митрополит лимасолски Атанасије

Драга браћо и сестре, у суботу, на празник Светог кнеза Стефана и Јелене - Јелисавете Штиљановић, заупокојена Литургија почиње у 7:30. Отворен ће бити кивот са моштима Светог и благоверног кнеза Стефана Штиљановића, крај којих ће се, у наставку Свете Литургије, читати молитве Светом кнезу Стефану и освештати жито. Његово житије можете прочитати на нашем сајту, у рубрици *Мошти у Саборној цркви*.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.